

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΣΤ'.
ΞΑΦΝΑ, κατά την εποχή εκείνη, ο πατέρας του Ρισελιέ πέθανε κι' ο νεαρός δούξ αναγκάστηκε να ξεχάσει εντελώς τις δύο απλοϊκές του φιληνάδες, άπισχολημένους καθώς ήταν με τὰ ζητήματα του κανονισμού της άπείραντης, μα και υπεραειμαίνης κληρονομιάς του.

Έτσι πέρασαν μερικοί μήνες... Ένα πρωί, καθώς ο Φρονσάζ έκανε τὸν περιπατό του με τὸ άμάξι του, εἶδε στὸ δρόμο τὸν καλοεπιπόλῃ Μισλέν, τὸν σύζυγο τῆς Ἰωάννας, ντυμένον στὰ κατόμαρα. Περαισθανόμενος τὸ δυστύχημα πὸν τοῦ εἶχε συμβῆι, ὁ δούξ τὸν προσάλεσε στὸ άμάξι του κι' ἔκει ὁ Μισλέν με λυγμούς τοῦ διηγήθηκε ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶχε πεθάνει ἀπὸ μι' άγνωστη άρρώστεια, ἀπὸ μωροσπῆ ἴσως.

Τότε ὁ Ρισελιέ θυμήθηκε πὸς εἶχε λάβει πρὸ δύο ἡμερῶν μιὰ έπιστολή με τὸν γραμμὰ ζωοικτήρια τῆς Ἰωάννας, τὴν ὁποία, χωρὶς νὰ διαβάσει, καθόλου, πέταξε.

«Ένα σωτάρι. Ὅταν λοιπὸν ξαναγύρισε στὸ μέγαρό του, πήρε τὴν έπιστολή τῆς πεθαμένης καὶ μετὴ μεγάλητερη άδιαφορία στὸ πρόσωπό του, διάβασε τὰ ἔξης:

«Κύριε δούξ, σὰς άγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὸν σὰς εἶδα. Ζούσα ὡς τότε εὐτυχισμένη ν' ἔνα καλὸ σύζυγο, ὁ ὁποῖος μ' ἀποζημιώνει γιὰ τὴν άγάπη πὸν δὲν ἔνοιωθα γι' αὐτόν, με χιλίες φροντίδες καὶ περιποιήσεις, τις ὁποῖες μιὰ τιμία γυναῖκα δὲν μπορεί νὰ δεχτῆ χωρὶς εὐγνωμοσύνη. Ἐτσι ὁ μωός κι' ἐγὼ, μιὰ καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὸν άγαπήσω, ἔτρεφα γι' αὐτόν τὴν πιὸ τρυφερῆ φιλία.

«Σέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα πὸς ἡ τύχη μὰς ἔκανε νὰ γνωριστοῦμε. Πήγαινα καθημερινὸς στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ προσεύχωμαι στὸ Θεό, μα ἐκεῖ με περιμένε ὁ πειρασμός ἡ μάλλον ἔσεις... Ἡ θέλησί μου δὲν ἦταν μεγάλη κι' ἔτσι ἄφησα τὸν ἑαυτό μου νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴν ερωτικῆ ἀπάλαυσι καὶ ξέχασα τὰ ἱερά μου καθήκοντα. Ἡ εὐτυχία πὸν ἔνοιωσα στὴν άγάπη σας μ' ἔκανε νὰ κλεισω τὰ μάτια μου καὶ νὰ πέσω σάν τρελλῆ στὴν άβυσσο τοῦ πάθους. Κάθε φορὰ πὸν ἔπαιρνα τὴν ἀπόφασι νὰ σὰς λησμονήσω, ἔφτανε ν' ἀναπολήσω τὴ μορφή σας γιὰ νὰ ξεχάσω άμέσως τὴν ἀπόφασί μου. Τὴν ἡμέρα πὸν εἶχα τὴ μεγάλη άτυχία νὰ ἰδῶ μετὰ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ὅτι μοῦ ἦραστε άπιστος, εἶδα συγχρόνως ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς άμαρτίας μου. Πίστεψα λοιπὸν τότε τίς, άμαρτάνοντας πάλι, θὰ ἔδιωχνα τις τύψεις πὸν με βασάνιζαν... Ἐτσι ἔγινα περισσότερο άμαρτωλῆ, χωρὶς ὅμως νὰ γίνω καὶ περισσότερο εὐτυχισμένη.

«Θά θυμάστε βέβαια ὅτι τις τελευταῖες φορὲς πὸν βροθήκαμε μαζί, δὲν ἔφερα πειὰ κανένα ἔμπόδι στὶς ἐπιθυμίες σας. Κολακευόμουν με τὴν ἰδέα ὅτι ἡ άγάπη σας θὰ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τις τύψεις μου... Μάταιη ἔλπιδα ὅμως... Ἐχασα πειὰ τὸν ἔρωτά σας κι' οὔτε θὰ τὸν ξαναβρῶ... Ἡ ὕγεια μου καταστράφηκε καὶ πεθαῖνω τώρα ἐξ αἰτίας τῆς ἔγκραταλείμεώς σας καὶ ἀπὸ τις τύψεις μου. Μὰ καὶ τὴν τελευταία μου στιγμή άκόμα, μαζί με τὴ στερονή ἀναπνοή μου, θὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου ν' άγαπημένο μου ὀνομά σας».

Πολὺ ἀδύνατη στὴν ἀρετή, πὸν ἀθώα στὴν άμαρτία, ἡ φτωχούλα Ἰωάννα Μισλέν εἶχ' ἔγκραταλείρει αὐτὸ τὸν κόσμο. Ὁ Ρισελιέ, διαβάζοντας τὴν έπιστολή της, τὴν ἀναπόλησε γιὰ μερικὲς στιγμές... Μερικὲς σκιὲς φάνηκαν τότε στὴν ὄρη του καὶ, γιὰ νὰ τις διώξει, πήγε καὶ βρήκε τοὺς φίλους του καὶ πέρασε τὴ βραδείά του γλεντώντας μαζί τους.

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου πήγε γιὰ νὰ περάσει λίγον καιρὸ στὸν πύργο τῆς στραταρχίνας ντὲ Βιλλάρ. Ἐκεῖ συνάντησε τὴ νεαρῆ πριγκίπισσα Ὁρτενσία, γοητευτικῆ καὶ μελαγχολικῆ, τῆς ὁποῖας ἤξερε τὴ θλιβερῆ ἱστορία.

Ἡ πριγκίπισσα αὐτῆ, ἡ ὁποία ἔμεινε ὀρφανὴ σὲ ἡλικία δεκατέντε χρόνων, εἶχε σιωντήσει σ' ἔνα χορὸ τῆς στραταρχίνας τὸν πριγκίπια πὸν θὰ γινόταν σύζυγός της. Μερικὲς περιποιήσεις καὶ λίγα γλυκόλογα ἐκ μέρους τοῦ εὐγενεῶς αὐτοῦ, ἔφτασαν γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν καρδιά της νέας, ἡ ὁποία ἦταν κωμωμένη γιὰ ν' άγαπά. Μὰ ὁ πριγκίπια συνδέοταν ἀπὸ καιρὸ ἔρωτικά με τὴν κόμισσα ντ' Ὁρνάνο, στὴν ὁποία, ὅταν τῆς μίλησε γιὰ τὸν γάμο του με τὴν Ὁρτενσία, ὄραστῆ-

κε με τὸν λόγο τῆς τιμῆς του ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔγκατέλειπε ποτέ. Ἐτοῦ παντρεύτηκε τὴν Ὁρτενσία, μὰ, πιστὸς στὸν ὄρκο του, τὴν ἔγκατέλειπε πρὸς χάριν τῆς φίλης του καὶ τῆς ἔφερετο μετὰ φηροῦτητα. Μιὰ μέρα, καθώς ἡ νεαρῆ πριγκίπισσα βρισκόταν μόνη στὸ μέγαρό της καὶ σκαλίξε θλιβερὰ τὴ φωτιά στὸ τζάκι, βρήκε ἔξωρα κομμάτια ζωοτιῶ ξεσοχημένα. Τότε, μηχανικά, καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσει, τὰ μάζεψε, τὰ συναρμολόγησε κι' ἔτσι διάβασε μιὰ ἔρωτικῆ έπιστολή τοῦ συζύγου της πρὸς τὴν κόμισσα ντ' Ὁρνάνο...

Συντετριμμένη τότε, κατέφυγε στὴ φίλη τῆς στραταρχίνια ντὲ Βιλλάρ, στὴν ὁποία κι' ἔμπαινε τὸ μυστικὸ της. Ἐκείνη πάλι τὸ φανερώσε στὸν Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος κατέστρωσε άμέσως τὸ σχέδιό του.

Ἡ ἐξοχή ἦταν ἐκείνη τὴν εποχή ἀνθοσπῆ δολώληρη. Κάθε φορὰ πὸν ἡ Ὁρτενσία κατέβαινε αὐτὸς στοὺς κήτους καὶ περιαιρούσε άνάμεσα στὰ δέντρα, ὁ Ρισελιέ τὴν ἀκολουθοῦσε... Τὴν περιεβαλε με χιλίες φροντίδες καὶ στὸ τέλος τῆς ὁμιλόγησε πὸς τὴν άγαποῦσε. Ἐκείνη φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή εὐτυχισμένη, μα κατόπιν τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ τὸ ἴδιο βράδι ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο, ξαναγυρίζοντας στὸ Παρίσι. Ὁ Φρονσάζ θέλησε άμέσως νὰ φύγῃ κι' αὐτός, μὰ ἡ στραταρχίνια ντὲ Βιλλάρ τὸν ἔκρατῆσε σχεδὸν διὰ τῆς βίας. Ἐτσι αναγκάστηκε νὰ μείνῃ ὀχτὸ ἄκόμα ἡμέρες στὸν πύργο, μελονότι δὲν μπορούσε νὰ συγκατατήρη τὴν ἀνεπιουνηρία πὸν τὸν ἔτρωγε νὰ ξαναδοῦ τὴν ὄραία καὶ δυστυχημένη πριγκίπισσα.

Ξαναγυρίζοντας στὸ Παρίσι, συνάντησε τὴν Ὁρτενσία σ' ἔνα άριστοκρατικὸ σουπέ. Ἐκείνο τὸ βράδι, ὁ Φρονσάζ ἦταν πνευματώδης ὅσο ποτὲ καὶ ὅλοι τὸν θαύμασαν. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἡ Ὁρτενσία, τῆς ὁποῖας τὰ μάτια βρισκότουσαν διαρκῶς ζωοφωμένα ἀπάνω του. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ δούξ, παίζοντας τάξι, τῆς πήρε τὸ χεῖρι της στὸ ὄραο του κι' ἄρχισε νὰ θαυμάει τὸ θαυμάσιό της. Βλέποντας ὅτι ἡ Ὁρτενσία δὲν τὸ τραβοῦσε, τῆς τὸ ἔσφιξε με περισσότερη δύναμι καὶ σὲ μιὰ στιγμή πὸν δὲν τοὺς πρόσβηαν ὁ ἄλλοι, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά του.

Μὰ τὸ πράγμα ἔμεινε ὡς ἔκει, γι' αὐτὴ τὴ βραδείά τουλάμητον, γιατί ἡ Ὁρτενσία, μελονότι ταραζόταν καὶ γινόταν κατακόκκινη κάθε φορὰ πὸν ἀντίκρινε τὸν Φρονσάζ, ἔξαικολοῦθεσε ν' άγαπά τὸν σύζυγό της. Αὐτὸ ὁ Ρισελιέ τὸ καταλόβανε καὶ γινόταν ἔξω φρονῶν.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, συναντήθηκαν καὶ πάλι στὸν πύργο τῆς στραταρχίνας ντὲ Βιλλάρ, ἡ ὁποία τοὺς φιλοξένησε, καὶ συνέχισαν ἐκεῖ τις συνμιλίες τους. Ἡ Ὁρτενσία με ἀφέλεια τοῦ διηγόταν ὅλες τις σιζυγηκὲς άπογοητεύσεις της. Κατόπιν τραβοῦσαν μέσα στὰ σῦνδεντρα, μαζοῦρά ἄπ' τὸν πύργο, κι' ἔκει μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἔρωτα... Ὅταν ἡ Ὁρτενσία ἔσφραξε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, ὁ Ρισελιέ τὴν κῆτταξε ἔρωτικά μέσα στὰ μάτια καὶ τῆς φθῆρε τρυφερά:

—Τὸ κτήνος! Νὰ μὴν ἀισθάνεται τὴ γοητεία τὸν θεῖον αὐτὸν ματιῶν!

Ἐκείνη πάλι ἀναστένανε άνοιγόντάς του.

Σιγὰ-σιγὰ, ἡ πριγκίπισσα τοῦ διηγῆθηκε ὅλες τις λεπτομέρειες τῆς θλιβερῆς τῆς ἱστορίας. Μιὰ μέρα, καθώς τοῦ παρακονιόταν γιὰ τὴν ἔγκαταλείπει τοῦ συζύγου της, ἀναστένανε με θλίψη...

Τότε ὁ Ρισελιέ τῆς φώναξε:

—Μὰ μοῦ μιλάτε πειὰ γι' αὐτόν, τὴ στιγμή πὸν ἐγὼ σὰς λατρεύω... Ἄλλοῦμονο ὅμως... Ἐσεῖς δὲν μ' άγαπάτε, δὲν μ' άγαπάτε καθόλου...

Καὶ τὴν ἐκῆτταξε ἔρωτικά, ἐνὼ ἀπὸ τὰ μάτια του καλοῦσαν δάκρυα, φευτικά ὅμως.

Ἡ πριγκίπισσα τότε δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πειὰ καὶ σῆτῆκε μέσα στὴν άγκαλιά του.

Ὁ Ρισελιέ τὴν ἔσφιξε τότε στὰ στήθη του με τρυφερότητα. Νέμισε πειὰ πὸς ἡ στιγμή τῆς ἐκλήρωσεως τὸν ὄνειρον του εἶχε φτάσει. Μὰ ἡ πριγκίπισσα τοῦ ἔδωσε μερικὰ φιλήματα κι' ἔπειτα, ἀνάλαφρα καὶ τρυφερά, ἀποσπασθηκε ἀπὸ τὴν άγκαλιά του.

Ἡ πίστις της αὐτῆ σ' ἔνα σύζυγο άπιστο πὸν τὴν ἔγκατέλειπε, διπλασίαζε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ρισελιέ. Εἶχε συναντήσει πολλὲς φορὲς γυναῖκες πὸν τοῦ ἀντιστεκότουσαν ἀπὸ ἀρετή, μα ἡ κατάρκτης τους δὲν τὸν ἐγὸητενε τόσο, ὅσο ἡ κατάρκτης αὐτῆς τῆς ὄραίας πριγκίπισπας, ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς ὁποῖας ἤβηλε νὰ διώξει ἔναν ἱσχυροῦ ἀντῆρου, τὸν σύζυγό της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φρονσάζ προσποθήθηκε πὸς ἦταν άρρωστος, πλάγιασε στὸ κρεβάτι του, ἔκλεισε τὴν πόρτα του σὲ ὄλους κι' ἀνῆλθε ν' άγγίξει τὰ ἐκλεκτὰ φραγητὰ πὸν τοῦ ἔστειλε ἡ στραταρχίνια ντὲ Βιλλάρ, ἡ ὁποία τὸν φιλοξένησε. Ὅσοσο ἔφυγε με πολλὴ ὄρεξι μερικὸς ξεχωριστὸς μεζέδες, πὸν τοῦ ἔπηγε ὁ ὑπῆρκτης του κορυά.

Κατὰ τὸ βράδι, ἡ πριγκίπισσα Ὁρτενσία κῆτταξε μόνη της τὴν πόρτα του γιὰ νὰ μιλήν νέα του. Ὁ Ρισελιέ φάνηκε τότε πὸς συγκατατίθεται νὰ κινή μιὰ ἔξαιρεσι γι' αὐτὴ καὶ τῆς ἔπέτρεψε νὰ μὴ μέση. (Ἀκολουθεῖ).

